# Templum Veneris,

SIVE

# AMORUM RHAPSODIÆ, &c.

# Templum Veneris,

SIVE

AMORUM RHAPSODIA, &c.

# Templum Veneris,

## SIVE

# AMORUM RHAPSODIÆ.

---

*---------- Non murmura veſtra Columbæ,*
*Brachia non hederæ, non vincant oſcula conchæ.*
Frag. Epithal. Galien. Imp.

---

## Cecinit MICHAEL CLANCY, *M. D.*

---

*Light, the Prime Work of* GOD, *to me is extinct,*
*And all her various Objects of Delight*
*Annull'd ------* MILTON.

---

For the Benefit of the AUTHOR.

---

*LONDON:*
Printed for R. DODSLEY at Tully's-Head Pall-mall; and ſold by M. COOPER in Pater-noſter-Row. 1745.

# Templum Veneris,

SIVE

# AMORUM RHAPSODIÆ.

---

Non murmura vulgi Calamus,
Barbara non docere, non vincant ofcula cuncta.
Trag. Epithal. Gallicus Imp.

---

Cecilii Michael Clancy, M. D.

---

Light, the Prime Work of God, to me is extinct;
And all her various Objects of Delight
Annull'd, which might
Milton.

---

For the Benefit of the AUTHOR.

---

LONDON:
Printed for R. Dodsley at Tully's-Head Pall-mall; and Sold
by M. Cooper in Pater-noster-Row. 1745.

VIRO vere NOBILI

# JOANNI

# Comiti de ORRERY,

## Baroni de BROGHILL in *Hibernia*,

## Baroni BOYLE de MARSTON in *Anglia*, *&c. &c.*

Fortunas meas, COMES ILLUSTRISSIME, laudabunt omnes qui BOYLÆI nomen celebre paginæ præſcriptum huic invenient. Tali innixa fulcro effulget ſcientiarum elata vis, ſplendent redivivæ artes. Longa Mercurialium Virorum ſerie

notabiles Proavos, gloriæ monumenta, numeras: nec impar Avis ipſe, Nepotum quos pennâ aget metuente ſolvi fama naſcens, origo lucida, & exemplar nitidum emicas. Dum tui benignitatem animi, dum ſanctos mentis receſſus, & tantæ molis virtutem tacitè revolvo mecum, Virum non fallacis Aularum Pompæ cupidum, non peccantis vulgi rumoribus adulatoriis inflatum molliter; ſed Sapientum, Bonorumque dignè Æmulum, reperio: ſummis honoribus non adſcititie donatum, nec propriis auctum, ſed doctrinâ & morum comitate inſignem, ſentio. Talibus ſonat præconiis publica vox; hæc Senatus, hæc de te Procerum eſt ſententia; hæc ſi verbis proclamem palàm, interpretem potius, quam orationis authorem veræ qui recte judicant, uno ore dicent conſcii. Ubi Borealis terræ torpentes incolas mitior aura recreat, his propitio tandem exhileratis numine, ovanti licet concentu enarrare cœli munera; Egone quòd latè ſplendet felicis principium augurii ſidus, aut fulgentis aſtri dona per opacam influentia noctis nebulam indigno pravè celarim patiar ſilentio?

Amorum, vir amate, rationem & innocuas Cupidineæ artis illecebras audi; Cnidiæ Veneri quam certe carus ille Hominum Divumque voluptatem vocat, annue. Quali circum præcordia ludat ambitu officioſus Amor, norunt qui lívibus telis hoſpitium præbent facile: Te caſtus Amor, illibata Fides, Te Virtus, Te tutum cingit Pudicitia. Tempeſtatibus actas, vir humaniſſime, Camœnas ſuſcipe; & opuſculo huic fave, illo tempore nato, quo gratior ibat dies, & ad huc nitebant ſoles.

*Londini Menſis Martii* 12.

MIC. CLANCY.

Amorum, vir amante, rationem & innocuas Cupidi-
nes artis illecebras aut; Cnidiæ Veneri quam certe
Cæsus ille Hominum Divumque voluptatem vocat,
annue. Quali circum præcordia ludat ambiti off-
cidus Amor, moriut qui lividus tells hofpitum pre-
bent facile: Te cæfus Amor, illibata Fides, Te Vir-
tus, Te tutum cingit Pudicitia. Tempeftatibus actas,
vir humanifime, Camœnas fulcipe; & opufculo huic
ævo, illo tempore nato, quo gratior ibat dies, & ad
hunc nitebant foles.

MIC. CLANCY.

# LECTORI.

*ERuditorum furta & lenocinia indignantur merito, ita me Dii ament, qui ſurreptitias fraudes callide perſpiciunt emuncti naris homines. Quæ nunc dierum in lucem prodeunt opuſcula, tepentis potius cerebri fungos, quam ſpecioſa præpollentis ingenij à Divino quodam promptuario miracula exorientia, ſi animum intendis, credas. Diſſona & incongrua prave nectit Ars inepta, Naturæ ſimplicis venuſtates ſplendeſcenti quadam colorum varietate, quaſi mirandum aliquid prolatura operit, Aquinatem ſuccum Sidonio ſubſtituens oſtro. Si quicquam laudandæ vetuſtatis ſapit hoc*

*carmen, ſi mortuos olet, primævo fonti indagator ſagax tribue; nec nobili cuidam Gallo, viro alioquin ingenioſo & ad unguem facto fidem adhibe, qui aliquot abhinc annis ſatis acurato ſtylo libellum edidit, cui titulus,* Le TEMPLE DE GNIDE. *Dum in præfatorio ſermone ait, ſe ex Græco Exemplari vieto & prope tinearum epula opuſculum quod luci dederat in linguam propriam tranſtuliſſe; Rhodio hunc Pitholeonti non abſimilem reor, qui difficilia & mira aucupio quodam inſectetur, quanto rectius rem ut ſe habet plane confiteri: carmina hæc jam denique in lucem miſſa, qualis ſint notæ & unde oriantur perſpice. Si Mythologiam ſpectes, non minus Romanis quam Graiis convenit; non ita abſimilis erat utriuſque gentis de rebus Divos attingentibus & cogitandi & dicendi ratio; quæ hauriuntur ex eodem puteo aquæ, ejuſdem ſunt ſaporis. Fulminat, ſævit, claudicat Athenienſis & Capitolinus Jupiter, Mars, Vulcanus. Qui Cypriam digne ſcripſerit, Romanam noverit, ſua ubique pariter Divæ gratia ineſt, quam Jocus circumvolat*

*volat & Cupido. Ex ipſo olfactu & ſecretis quibuſdam indiciis Numiſmatis momenta & dies norunt illi, quos Italo quodam nomine* Virtuoſos *vocant, nec materiam, ſed ſigna tantum reſpiciunt. Acri inſpice oculo oblati junctturam operis, & auribus calle an legitimum reperias ſonum. Si quicquam laude dignum ſenſeris, Proavis gloriam omnem, Editori emolumentum præbe; nec eum aliquo ſaltem munere indignum arbitreris, qui, ſi ita fidem applices, quod diu latebat, è tenebris in apricum protulit. Ex luctuoſa calligine æthereas prompſere flammas Divus ille* MEONIDES & MILTONUS *noſter: horum oculis negatum ſplendoris jubar, mentibus ipſis & interiori animæ diffuſit ſuavius æterni luminis principium & origo. Hos ſi æmulari aveam ingenij viribus omnimodo diſpar, per opacæ noctis infortunia titubans, pari me cæcitatis involutum nube, quam ne vel minima cœlitus demiſſa ignis ſcintilla recreet, proclamem miſer. Sive ergo inter annoſa Vatum manuſcripta Poematis hujus prototypum, ſive in ſepulchro inter defunctorum cineres abſconditum*

*quærendo acquiſiverim, quovis tandem pacto in eum qui nunc palam eſt ordinem redegi, eo pro meis utor. En tibi ſpecimen cujus penes me (ni fallor) unicum ſunt partes reſiduæ duæ, quæ, ſi poſcas, mox adjicientur. Vale, & oblatis hiſce Muſæ adventitiæ laboribus, ſi Parnaſſi videtur Incola, benigne fave.*

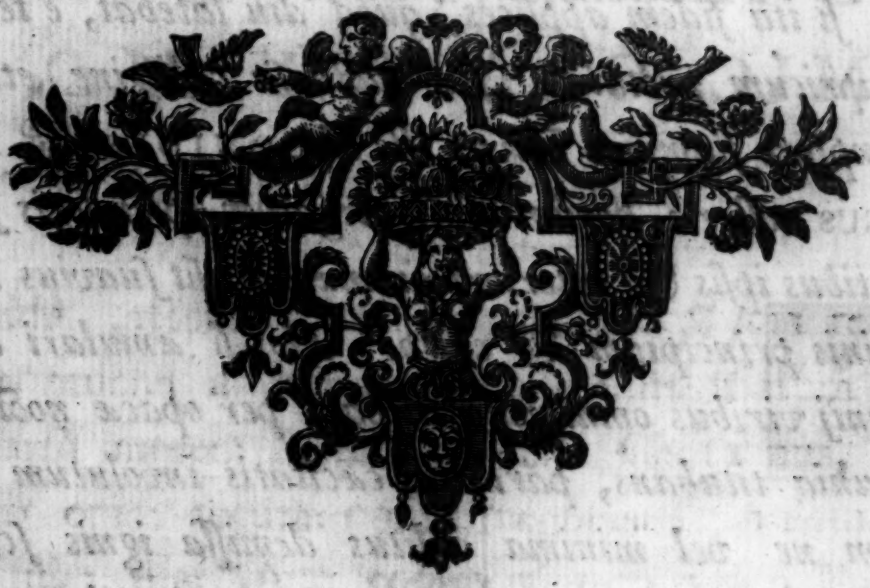

EPI-

# EPISTOLA

## *Clariſſimi Præſulis de* CERATI, *Ordinis Sancti* STEPHANI *Canc. & Academiæ* PISANÆ *Præp. ad* MIC. CLANCY, *M. D.*

*Scripta Pariſiis anno* 1742.

CARMEN tuum, Vir dilecte, Abbati de Rothlin nudius tertius legendum tradidi. Quanta humaniorum litterarum ſupellectili munitus ſis, concinna ſtrictè orationis compages facili connexa torno mirè probat. Advenit mihi hodie Abbas ipſe, & cum eo unà Secretarius Academiæ Bononienſis, vir acer & in laude pariter ac vituperio, ubi veri amor rem poſtulat, utique integer; carminum tuorum

tuorum LX. quædam accurate perlegimus, relegimus, nec publicæ venæ fructus triviales in hoc operis tui primordio agnovimus, nec phraſiologico oneratos ſtylo mutuatos ſenſimus periodos, à ſcopo longe errant pæne omnes qui nunc dierum priſci carminis venuſtatem imitari avent, elixa aſſis miſcent, lucida tenebroſis, arguta mutis : & Perſium Tibullo, Maronem ipſum Martiali connectentes, ſubſultorium & ex variis pannis conſutum carmen conficiunt, doctis auribus faſtidioſum. Litteratis ex rei famâ ſatis innoteſcit Poëma Cardinalis de POLIGNAC, tanti viri nuper vitâ defuncti jam ſuaves reliquiæ ; carmine molli & faceto Muſarum interpres ſolers Epicureum ſyſtema redarguit, concurſui atomorum fortuito Cartheſiarum philoſophandi morem ſubſtituit Præſul Chriſtianus, nec pretioſo operi totum poſuit negotiis & valetudine impeditus ; tuæ curæ commendatum velim Poëma hoc divinum, ſi ubi deficit narratio & ubi verſus quandoque hiant, nondum perfectè caſtigati, parem ſcribendi normam imitatus ex tuo theſauro aliquid adjeceris, famam & laboribus tuis digna munera conſequêris.

Oblecta-

Oblectamentum tibi dabunt hæc ſtudia, quæ gratiora eſſent, ſi Nutonianis principiis, quæ vobis Anglis ſola, & quidem non immerito placent, ſtabilita forent. Opes & auxilium in hoc conatu præbebit amiciſſimus tibi Præſes de Montiſquieu, vir in omni arte Appollinari peritiſſimus. Vale, & tuis fruere Camœnis.

CERATI.

Veniam, Lector amice, dabis, quod Epiſtolam hanc a Viro doctiſſimo, dum nuper Pariſiis commorarer, acceptam, publici juris fecerim; & hoc Amicorum poſtulationibus obſequendi deſiderio potius, quam Famam ambitioſo quodam more inſectandi ſtudio, tribues.

TEM-

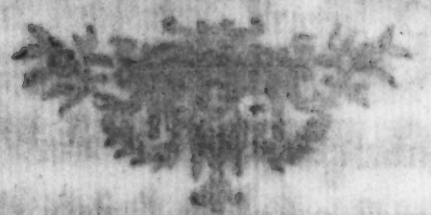

# TEMPLUM VENERIS.

DELICIÆ Veneris Cnidus, hos Cytherea receſſus
Eligit, & Cnidios Amathonte Paphoque relictis
Diva petens, populis ſeſe felicibus infert.
Non timor hos, non ille quatit quem numina Divûm
Viſa ferunt aliis horror, ſed ſæpe reviſo
Ore Deæ, aſſuetis amor & fiducia creſcunt.
Sæpe levi nebulâ tegitur, patet abdita, roris
Divini ſuaves ſparſim dum fundit odores.

Urbs ſplendore nitens mediis ſe tollit in arvis,
Arva tegunt fruges, & copia munere Divûm
Largâ fuſa manu, ſegetes intacta colonis

Rura ferunt, ſurgit votis prior aurea meſſis.
Mille greges nivei perſultant gramina, dulces
Exuvias florum diffundens aura Favoni
Spargit, & æterni ſpirat nova balſama Veris:
Muſica vox avium ſilvas, & murmura campos
Lympharum variis implent concentibus, ortum
Lenta Cupidinei facilem dat flamma caloris
Naturis, & nata fovet regina voluptas.

Proxima ſtant Veneri dicata palatia, ſponſæ
Condidit infidæ ſacras uxorius arces
Mulciber has olim, quo Divûm ante ora pudoris
Munere pacaret læſi crudelia damna.
Quæ charites fecêre, ipſæ exornata lepore
Verborum proprio ſolæ depingere nôrunt.
Aurea flammiferi nident fulgore pyropi
Atria, ſcintillis adamas micat undique ſparſis

Igneus,

Igneus, & radio lucet ſtellante ſmaragdus.
Dives opum locus; at rerum pulcherrimus ordo
Divitias ſuperat; quæ gratia, quanta venuſtas
Hortorum! Pomona ſuos hic alma labores
Artibus adjunxit Floræ, nec tradita Nymphæ
Ulla colunt alacres potiori munia curâ.
Nec mora decerptis ſoboles nova fructibus ortu
Succedit miro, foliiſque ſequacibus ultro
Venturi ſubeunt flores primordia pomi.
Dum cingunt Venerem Cnidii, ſi ludicra blandis
Saltibus, & genio volitans vaga turba ſoluto
Feſtivos agitat luſus, periiſſe videtur
Turbati lacerum ruris decus omne, ſed omnis
Confeſtim rediens mirâ virtute reſurgit
Florum priſcus honos, omniſque repullulat arbos.
Ingenuos ſpectare choros, agilesque puellis
Commixtas Cnidiis inter colludere nymphas

Cœlicolûm fugiens pompam Dea mitis Amorum
Gaudet, & innocuo corda exultantia luſu
Læta videt, placidæque adſtat jucunda cohorti.

Haud procul irrigui pandunt ſe florea ruris
Prata, roſas Corydon legit hic cum Phyllide paſtor,
Hic molles carpit violas, formoſior illa eſt
Semper, & hanc Floræ ſpecioſo munere partam
Eſſe putat Corydon carpſit quam candida Phyllis.

Diffuſos torquens per mollia prata canales,
Mille moras curvo Cepheus qui labitur amne
Virginibus teneri promiſſum pignus amoris
Oſcula ſi renuant oblato flumine nectit,
Et celer adverſas fugientibus objicit undas;
Tardat aquas refluus, ſtantes in margine nymphas
Ut videt, immotos venientia flumina fluctus

Tangunt,

Tangunt, pacato lentus requeſcit in alveo;
At tenerum puris cum proluit una fluentis
Corpus, in amplexus renovato plenus amore
Surgit, & immerſam lymphis circumfluus ambit:
It, fugit, elatis vehitur dum rapta fluentis
Præda, pavent timidæ comites, ſimul omnibus undis
Gratum tollit onus, per amœna fluenta volutam
Detinet, & gremio verſans dum ſerpit ad oram
Quam mallet tenuiſſe refert, ſic reddita lætas
Adveniens tandem ſolatur nympha ſorores.

Cingit odorato campum denſiſſima myrto
Silva, per ambages ſinuoſo tramite flexas
Solliciti curas animi narratis amantes;
Ducit amor, ductos ſecreta in devia ſenſim
Fallit, & illectos ſemper novus implicat error.

Eſt ſacer & nulli ſilvam prope pervius aſtro
Lucus, vivaces reverenda cacumina quercus
Nubibus, & cœlo capita immortalia condunt:
Hic ſancto percuſſa metu trepidantia corda
Et nemus obfuſcum & tenebroſa ſilentia terrent;
Has ſedes nondum terrâ mortalibus imâ
Crediderim egreſſis cœtum coluiſſe Deorum.

Quà datur externas penetrare ad luminis auras
Conſpicui Veneris Templum tenet ardua collis,
Purius hoc toto nihil eſt nec ſanctius orbe;
Formoſum Venus hic aſpexit Adonida primum,
Capta ſimul lapſi vires in corda veneni
Senſit, & heu noſtros quiſquam mortalis amores
Suſcitet! exclamat, ſed noſtro dignus amore,
Ah! nimium dignusque coli formoſus Adonis.
Nulla meas, Cnidii, poſthac effundite ad aras

Vota, ſit ille Deus, ſit vobis numen Adonis.

Hic primo Pſichen florentem vere juventæ
Cum matre invenit, Templi laquearea circum
Aurea dum volitat, telisque potentibus ictus
Imperium formæ ſenſit victricis, amore
Victus Amor ; tales, inquit, ſi noſtra dolores
Spicula dant, humeris quid tam crudelia noſtris
Spicula, quorſum arcus, cur noxia tela geruntur ?
Molle ſed in gremium Pſiches ubi decidit alis
Lapſus Amor tremulis, & nos, exclamat, habemus
Regna voluptatum, ſubjectaque gaudia nobis.

Continuo ingreſſis ſacrati limina Templi
Illecebræ captas mirâ dulcedine mentes
Suaviter accingunt, tales reor eſſe Deorum
Blanditias, feſtoſque dies felicis Olympi.

Hic

Hic decus, hic Veneres, hic circum Dædala rident
Munera Naturæ, doctamque imitata magiſtram
Ars, dedit eximios operum ingenioſa labores.
Divûm aliquis liquidos vitam ſimulare colores
Hic docuit, varioſque modos & lucis & umbræ
Miſcuit, & pictas juſſit ſpirare figuras.

Nata Venus, fluctuque recens egreſſa marino
Cæruleis nitidum ſpumis caput exerit, illam
Vultibus attonitis miratur turba Deorum
Læta; rubet, palam quod poſſit nuda videri
Diva, gerens pulchro ſummum decus ore pudorem.

Hinc paribus raptos flammis Martemq; Deamque
Pinxit, & amborum teneros conjunxit amores
Docta manus; curru Mavors ſedet arduus alto
Terrificos volvens oculos, comitatur euntem

Circum

Circum Fama volans, greſſu Mors dira Pavorque
Pallidus ante ruunt celeri, ſpumantibus ipſe
Inſtat equis, tandem media in certamina raptum
Pulvereæ involvunt nebulæ ferventis arenæ.
Poſt reſupinus humi dejectis viribus idem
Languet, & in roſeo reficit dum membra cubili
Subridet Veneri, cœleſtis ſigna nitoris
Pauca videntur adhuc, vix ſigna notantia Martem.
Te, gradive ferox, & te mitiſſima, nectit
Unus amor, Cytherea; legunt redolentia vobis
Serta Voluptates, & florea vincula blandæ
Molliter injiciunt, ſuſpiria funditis alto
Pectore vos, oculique tremunt confuſaque membra.
Ille ſuæ Veneri, Marti ſolatia præbet
Illa ſuo, riſu feſtivo ludit Amorum
Circumfuſa cohors, non hos movet omnis Amorum
Turba, ſed intenti ſeſe & ſua gaudia curant.

Parte alia ſolers Veneris connubia pictor
Et te conjunctum vinclo, Vulcane, jugali
Appoſuit, magni circum chorus omnis Olympi
Adſtat, lætitiam per conjugis ora fluentem
Inſuetam aſpiceres, finem quoque ſortis opacæ
Idem exhorreſcit, dubioque timore trementem
Cernis, & emoto naſcentes pectore curas:
Diva exultantes immotâ mente catervas
Aſpicit, & ſponſo dextram tamquam inſcia tendit,
Nec viſum patitur; fugitivo lumina motu
Errant, & Charites ſpectat converſa propinquas.

Pronuba ſolemnes Juno prope ſtans Hymenæos
Dirigit, inſignem pateram Vulcania conjux
Haurit, & æternæ fidei incorrupta marito
Fœdera, nec flecti qui poſſit ſpondet amorem:
Solvuntur Divûm furtivis riſibus ora;

Vota

Vota animo gaudens promiſſaque conjugis audit
Mulciber, & tales avidâ bibit aure loquelas.
Mox furit Ignipotens rapidis ipſe ignibus ardens,
Atque moræ impatiens ſponſam trahit, illa trahentem
Paſſibus invitis ſequitur, hanc eſſe putares
Avulſam Cereris natam in Plutonia regna,
Viſa ſemel Veneris ſi fallere poſſit imago.

Aſpicis in ſummo duros ut brachia circum
Vertit in amplexus, Divamque cupidine fervens
Tollit humo, elatam thalamo impoſuiſſe laborans
Avehit, & fugiens in amata cubilia portat:
Agmina cœlicolûm vario ordine longa ſequuntur,
Illa manus multum cupiens vitare tenaces
Mille modis flexum diſtorquet amabile corpus;
Jam niveas crurum veſtis ſublata columnas
Deſerit, & volitans nudos oſtendit honores;

Hos tegit, & ſtudio ſic ſe Vulcanus inani
Exercens, curas operi dat ſedulus omnes:
Strata thoro tandem geniali includitur, illam
Heu! nimium fidens tibi nunc in ſæcula credis
Adjunctam ſtabili nodo, propriamque futuram:
Diffugiunt omnes, fugientes cernit amœno
Lumine, laſcivo Divæ ſpectacula riſu
Ludicra, vos ingrata Dei atque exoſa videtis:
Tu tamen ante alios triſti, Mars, ſaucia curâ
Pectora, ferventemque geris ſub corde dolorem.

Hæ Veneri arrident ædes, ornataque luxu
Mœnia regali, ſua jam delubra vocari
Hæc amat, hic precibus leges normamque ferendis
Inſtituit, feſtoſque dies, ſtabilitaque certo
Ritu jura, loci numen, templique ſacerdos.
Vix ea ſacra voces reliquum inconcinna per orbem

Quæ celebrant aliæ gentes, non illa decoræ
Religionis habent quicquam ; per templa puellæ
Concubitu innuptæ turpi venalia fœdant
Corpora, & ex ipſo dotem & ſponſalia lucro
Accumulant ; nuptis etiam per templa vagari
Mos alibi, & palam quem dilexere coacto
In venerem, placito ſemel indulgere furori :
Nec tamen illiciti ſceleris mercede fruuntur,
Oblatumque imis condunt penetralibus aurum.
Invenies etiam templis ubi munera ferre,
Et licitum ſolis cultas meretricibus aras
Cingere, Matronis non hic laus ulla pudicis,
Nullus honos, ſancto reverentia nulla Pudori.
Necnon & (dictu horrendum) genitalia templis
Sæpe viri extirpant mediis exciſa, togamque,
Fœmineam induti ſacra ad delubra miniſtrant.
Sic te Diva colit ſexu viduatus utroque,

Et mutilus tibi jam nec vir nec fœmina ſervit.

At Cnidiis tu ſacra tuis, Venus alma, dediſti
Numine digna tuo, puroque nitentia cultu.
Victima ſunt illic ſuſpiria, donaque cordis
Oblatum teneri munus, quæ ſpondet amicæ
Omnis amans, quæ vota facit, quæ mollia dicit
Verba, Venus charæ vice ſuſcipit ipſa puellæ.
Qualis honos Veneri, talis reverentia formæ
Egregiæ, ſi diva Venus, cœleſtis origo
(Forma ubi purpureo præſtantior emicat ore)
Huic quoque, & hoc pariter credunt divinitus ortum.
Non illi infidum ſimulato pectus amore
In delubra ferunt, Fidei ſe oſtendere priſcæ
Audent, & Veri puris altaribus adſtant.

Quos nimium crudelis Amor, quos angit Amica

Sæva nimis, triſtes mœſti per templa querelas
Hic fundunt, tanto effulget medicina dolori
Aurea ſpes, blandoque animos ſolamine mulcet.
Vos, quibus haud fictis cor ignibus ardet, acerbum
Si quondam ſenſiſtis onus, nunc æqua dolori
Gaudia, nunc fido Dea quæ promiſit amori
Sentitis, nec vos promiſſo eludit inani.
Læſa Fides quem non cruciat? Sed mente latentes
Iras, & tacitum prodeſt celare dolorem.

Quis decreta Deûm cœlo enaſcentia culpet?
Quis dominam, ſi mente levis mutatur in horas
Incuſare auſit culpæ? aſpicienda ſilenti
Si quæ ſunt cultu vanâ inſectêre querelâ,
Ex ipſis fiunt juſtiſſima damna querelis.
Munera ſunt cœli flammæ, quibus ardet Amoris
Ignea vis, Furiæ, captæque inſania mentis,

Et quanto ſibi quiſque minus moderamina cordis
Vindicat ipſe ſui, tanto tibi, Diva, tuoque
Cor magis imperio jungis, captumque gubernas.

Impia queis nunquam generoſo pectora amore
Exarſere, Deæ non his delubra profano
Inquinare licet voto, nec limina templi
Sacra ineunt, ſed vota procul longéque remoti
Emittunt, Divamque rogant ut inertia mentis
Otia tranquillæ nimium ſibi, jamque peroſum
Libertatis onus tollens patienter amico
Auferat auxilio, torpentem ubi nulla cupido,
Nullus amor mentem, non afficit ulla voluptas.

Inſpirat caſtis verecundum Diva pudorem
Virginibus, quas ipſa tegit Verecundia rebus
Pondera dans, opibus pretium latitantibus addit.

Non

Non tamen his virgo fauſtis in ſedibus unquam
Erubuit, puri quod vim pateretur Amoris;
Nec puduit licitos ignes quandoque benigno
Ingenuoſque animi motus ſermone fateri.

Conſtituit ſibi quiſque diem retinacula cordis
Solvere quo deceat, qui tangi neſcit amore,
Huic edura nefas retinacula ſolvere cordis.

Vos fovet, O Cnidii, gens fortunata, Cupido:
Vos, ſi lædat Amor, quales in corda ſagittas
Emittat, cautus novit, crudelia nullæ
Pectora ſi lachrymæ, nulli flexere dolores
Durum animum, et ſævum cor nil miſerantis amici,
Adſtat mitis Amor, lethæo tincta puellis
Flumine ſollicitus perituris tela miniſtrans.

Pectora cum mutuis primum exardeſcere flammis
Cernit Amor, crebris omnes in corda ſaggitas
Ictibus effundens creſcentes auget amores;
Idem languentes jam nunc decreſcere flammas
Ut videt, aut priſco vires animumque calori
Reddens, confeſtim redivivos ſuſcitat ignes,
Aut ſubito extinctos æterno funere mergit.
Non Cnidii extremis norunt ingrata diebus
Tædia, nec triſtes horas ubi deſinit ardor;
Nec ſi ceſſet amor, ſubeunt faſtidia, raptæ
Lætitiæ immemores reddit renovata Voluptas
Suavior, et Cnidios in læta oblivia ducens,
Gaudia dat fautis ſenſim potiora Cupido.

Læſit Amor Phædram crudeli vulnere, durus
Miſit et in Creſſam ſæviſſima tela ſororem:
Subduxit pharetrâ quæ talia vulnera poſſent

Tela

Tela dare, atque animis hæc ferre pericula læſis
Officioſus Amor; cœlo qui fulmina mittit
Novimus eſſe Jovem, telis, Puer, ales iiſdem
Triſte odium, et lætos dum cordi infundis amores,
Te quoque Cœlicolûm de ſtirpe agnoſcimus ultro
Eſſe Deum, Numenque tuum et tua regna fatemur.

Non unquam occiduis radios Sol mergit in undis,
Intima quin ſacros ubi dant delubra receſſus,
Aſſiduis Venerem precibus votiſque puellæ
Sollicitent, neque fallaci ſententia fuco
Blandiloquos effert ſermones ſubdola, ſimplex
Gratia dum puro manans è pectore, puris
Enitit in verbis.----Venus ô Regina Amathontis!
Nunc, ait una, meæ periêre in Thyrſida flammæ,
Non ego te poſco ut redeat mihi priſtinus ignis
Diva; ſed hoc tantum concede, benigna, petenti,

Jam me Daphnis amet, jam me novus occupet ardor.
Da mihi, Diva potens, tantas, ait altera, vires,
(Vix tamen auditur tacito vox miſſa ſuſurro)
Neſciat ut quantis meus ignibus urar Amyntas;
Da mihi celatos ut longum ignoret amores
Phyllidis ille ſuæ, ſic quæ mihi ſponte fateri
Mox ſuadebit Amor, grato magis ipſe fatentem
Audiet hæc animo quondam meus ignis Amyntas.
Neſcio quid nuper mentem mihi faſcinat, imis
Afflictam in latebris, inquit Galatea, peroſo
Lumine nunc ſolam juvat in deſerta vagari
Devia; nunc comitum luſus mihi diſplicet omnis,
Hoc amor eſt forſan, ſi tela Cupidinis hæc ſunt,
Daphni, meum ſolus cor, ſolus habebis amores.
Te celebrant pueri, te cantu, Diva, puellæ,
Te quoque mitis Hymen, feſtis, Hymenæe, diebus,
Carminibus numeriſque vocant, hic omnia circum

Dant

Dant laudes tibi, Diva; ſuos qui narrat amores,
Sæpe tuos etiam narrat, Cytherea, Triumphos.
Formoſam dextrâ ducens Amarillida Thyrſis,
Sic cantabat ovans, telis mihi pectora iiſdem
Saucia nunc, olim viſâ quibus ipſe Cupido
Tu Pſiche ardebas, ſors contigit æqua duobus,
Inſit quanta meis ſenſiſti flamma medullis,
Et tua quam fuerit ſenſi pergrata Voluptas.

Non ignota cano, tenuit me dulcis amœno
Hoſpitio Cnidus, & te, formoſiſſima, vidi,
Te viſâ, Themiri, exarſi, rurſumque reviſâ
Augebat primos iterum novus ardor amores.
His ego ſi Themirin toto mihi jungier ævo
Sors daret, his ſeros in amatis ſedibus annos
Ducere amem, nihil eſt potius mortale quod optem.
Me Themiris, me fidus Amor, ſacrata volentem

In

In delubra vocant, juvat alta Palatia Divæ,
Et ſanctos penetrare Lares, & mœnia credam
Jam dicata tibi, ô Themiri, hæc; per mollia dulces
Tendens prata legam flores, gremioque reponam
Munera lecta tuo, tecum mihi ſors dabit olim
Forte per umbroſum tacite nemus ire, viarum
Hic ubi confuſis errantem callibus ardens
Te, Themiri - - - - - - - - - - - -
Dicere plura nefas, tua ſunt arcana, Cupido.

# TEMPLUM VENERIS.

EST Cnidiis antrum, blandis habitata Choræis
Nympharum loca, ſacrato gens illa receſſu
Myſtica pandentem verbis oracula Divam
Lenibus hic audit, dictiſque ſalubribus hæret.
Non gemit horrendum tellus, non crinibus illic
Territus erectis ſtupet Advena, nulla ſacerdos
Ut Delphis agitata tremit, nec numine plenam
Inflatamque ſuo ut Pythiam quatit Augur Apollo:
Ipſa Venus facilem præbet mortalibus aurem,
Spes fovet, & duros ſubducit amica timores.

Fœmina Cretenſi fallax è ſtirpe, relictis
Collibus Idæis Cnidias advenit ad oras;
Incedit, juvenum viſam denſiſſima circum
Turba movet; vultu ſimul huic ſubridet amœno,
Arrectas ille vocem producit in aures
Leniter ambiguam, brachiumque innixa reponens
Blandius, inque alium inclinans, converſa potenter
Ore duos uno ciet ambitioſa ſequentes.
Artis opus variæ formam exornabat amictus
Conſpicuam ſplendens, nec fraudes improba verbis
Voce minus dubia nectit fallacibus, alto
Pectore quam meditata dolos exercet ocellis
Inſidioſa vagis: quales ſenſiſtis Amantes
Queis non fictus amor curas, quæ tædia, veſtræ
Et lachrymæ teſtes, & cœli ſidera norunt.
Proceſſit vultu quali nonnulla Dearum
Audax, conſultum ſacrata oracula, vocis

Protinus

Protinus auditur ſonus è penetralibus actæ
Sacratis.----Sincerum animum nos ſceptraque Falſi
Neſcia veridicæ gerimus, procul hæc fuge regna
Perfida, quid vanas his infers ſedibus artes?
Icta gravem dabis hoc pœnam pro crimine, turpi
Omne tuum ſquallore decus, quodque allicit omne
Sordibus obvolvam, miſerè ſed corda manebunt
Uſque eadem, ſolitamque gerent intacta figuram:
Nocturni ut Lemures horrenda, vocabis inani
Conatu, fugient omnes quos voce laceſſes,
Irrita vota cadent, nec quid ſperabis habebis;
Teque odium tumulo & ludibria dura ſequentur.

Venit & extremâ Thais à Nocritide, raptis
Clara nitens opibus, ſpoliiſque inſignis Amantum;
Si decus imperio famamque his addere rebus
(Inquit Diva) putas noſtro, te ſomnia ludunt
Vana, voluptates monſtrat præſtantia formæ

Tanta tuæ, non illa tamen præſtantia fundit
Delicias animis, nec gaudia vera miniſtrat:
Ferrea corda tenes, ipſoque Cupidine viſo
Nullus amor duram flectat, nec ſuſcitet ardor;
Blanditias nugaſque leves imbellibus offer
Hinc ſemota tuas, & dona petentibus illa
Quæ data ſponte tui inducant faſtidia funde.
Quæ ſpecioſa geris videant, hæc viſa repente
Spreta jacent, & nota ocius perduntur in ævum.

Lydorum venit Regis fulgentibus auri
Præfectus cumulis, auro gazisque beatus
Ipſe, petis, noſtri quamvis moderamen Amorum
Sit, Dea, juris, ait, quod nec conferre volentes
Poſſumus, ut cordi flammas inſpiret amoris
Fœmina bella tuo, partas tibi ſubjicis auri
Ponderibus, quarum forma eſt pulcherrima plures,
Sed pretium flammas ignemque Cupidinis aufert.

En tibi quis ſit opum fructus, faſtidia rerum
Inducent ſaturo, promet Natura decorum
Quidquid habet, ſed te fugiet ſublata voluptas
Omnis, & egregium eſt & quidquid amabile ſpernes.

Paſtor Ariſtæus longinquâ à Doride venit,
Phillida formoſam Juvenum pulcherrimus ipſe
Viderat hic olim, jam captus amore peribat,
Invehitur totis rapidæ violentia flammæ
Oſſibus, inque imis hærebat fixa medullis;
Supplicibus Venerem precibus tamen orat, amori
Inferat ut ſtimulos, & ventilet acrius ignes.
Quale tuum ſit (Diva refert) cor novimus, ultro
Hoſpitium præbet flammis, tibi mollia fervent
Pectora ſponte, tuo ſed digna videtur amore
Phillis: connubio Reges ſibi jungere vellent
Phillida, ſed potius fidos ego munere tanto
Paſtores donem, tu Phillida, Paſtor, habeto.

Me

Me tandem & mecum his Themirin felicibus oris
Ingreſſam vidit tenerorum mater Amorum.
Tu mea jura colis, te non ſubmiſſior alter
Imperio (dixit) noſtro, quæ præmia tantis
Debentur meritis, obſervantiſſime, dignum
Te quibus accumulem donis! jam nullus amori
Quo tibi cor fervet modus eſt, his addere vires
Æſtibus haud valeo, & Themiri incrementa nitoris
Nulla novi Charitum dederit conjuncta poteſtas.
Multa potens te Diva rogo, Venus aurea, votis
Ecquis enim noſtris, inquam, ſit finis! Amicæ
In me tota meæ Themiris ſtet cura, dierum
Tædia ſublato numeret ſibi ſæva, reviſo
Gaudia tum norit redeuntia læta, meique
Nocte ferunt ſuaves animo cum ſomnia viſus,
Sit memor, & memori mea ſola recurrat Imago.

FINIS.

MVSEVM BRITANNICVM

Errata. p. 2. l. 9. Dicata. leg. Sacrata l. 10 Sacras leg. celsas.
p. 22. l. 3. Dicata. leg. Sacrata. p. 26. l. 9. ociùs leg. Semel.